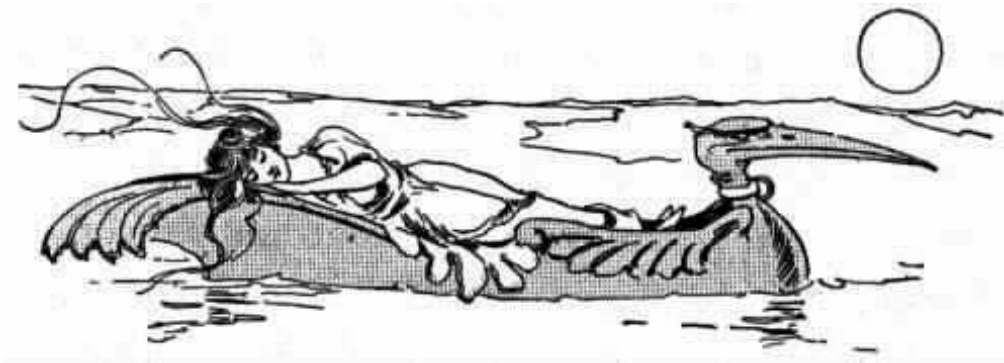

יום אחד הרוזנת יצאה, כרגיל, לשייט בנהר
והתכוונה לחזור הביתה כעבור שעה, אך תוך
כדי השייט נרדמה בסירתה ולא התעוררה עד

שהרגישה מכה חזקה.

כשהתיישבה בסירה ראתה שזו הגיעה לסוף
העמק מו והייתה כבר במפלים הגדולים
המובילים לחור גדול באדמה, שם הנהר
נעלם לגמרי.

לחמבחמא נבהלה מאוד וחיפשה את משוטי
סירתה כדי להתקרב בעזרתם אל הגדה, אך
התברר לה שהמשוטים נפלו למים והיא
נשארה ללא כל אמצעי הצלה.

הרוזנת האומללה התחילה לקרוא לעזרה, אך
איש לא שמע אותה. הסירה התקרבה לאט,

הרוזנת לחמבחמא בארץ ההיפוכים

הרוזנת לחמבחמא הייתה הדודנית הארבעים
ושבעיית של המונרך של מו וגם דודנית-נכדה
של המלכה. תוכלו לראות מכאן שהייתה לה
קרבה לנסיכה כרוכית ובוורידיה זרם דם
כחול.

היא גרה בבית יפה על גדת נהר הבירה
ואהבה מאוד לשוט בנהר בסירתה הקטנה
והקלה כמו פקק.

כשהעשן זורם לתוך האדמה ודלתותיהם
גבוה מעל האדמה.

ארנבת עפה באוויר
ולהקת עפרונים טיילה על
הארץ, כאילו דבר זה
רגיל עבורם.

לחמבחמא עצמה את
עיניה כי חשבה שהיא
חולמת, אך כשפתחה
אותן שוב, הכל נראה כמו
קודם, במצב הלא-טבעי
הזה.

למרבה הפליאה היא
ראתה עכשיו יצור מוזר
שהתקדם לקראתה. הוא
היה דומה לאדם צעיר,
אך נראה הפוך מאשר כל

אדם צעיר שראתה אי-פעם. הוא עמד על ידיו
שעליהן נעל נעליים, ורגליו שמשו לו כידיים,
כשבהונות שלהן נראות זריזות ביותר. שיניו
צמחו באוזניו והוא אכל בהן ושמע עם הפה

לאט אל החור הגדול, נחבטת בסלעים
וסובבה עם הזרם, עד שנעצרה לרגע בקצה
החור שלתוכו נפל הנהר.

הצעירה תפסה בחוזקה את דפנות הסירה
ותוך שניה נפלה עם סירתה לתוך החור.
אחרי שההלם הראשון עבר, לחמבחמא נגבה
את המים שהתיזו לעיניה והביטה כדי לראות
מה קורה לה.

התברר כי היא נמצאת באזור מיוחד מאוד
ורגעים אחדים הביטה בפליאה על המראות
המוזרים שבסביבה.
העצים צמחו על הענפים שלהם, עם שורשים
גבוה באוויר. הבתים עמדו על ארובות שלהם,

שלו. הוא גם הריח עם עיניים והביט דרך אפו,
וכל זה היה מוזר מאוד.

הוא רץ כשטייל וכאשר רץ, עמד במקום. הוא
דיבר כאשר שתק ונאלם כאשר היה לו משהו
לומר. ונוסף לכך הוא בכה כאשר היה שמח,
וצחק מכל הלב כאשר דבר מה ציער אותו.
לא פלא שלחמבחמא הייתה מופתעת מאוד
כאשר יצור כזה בא אליה בהליכה אחורנית
והביט עליה בהקשבה דרך האף הפחוס שלו.
"מי אתה?" שאלה לחמבחמא כשהתעשתה
ויכלה לדבר.

הצעיר שתק וענה "שמי מהופך".

"אכן, אתה כזה" צחקה לחמבחמא.

"את חושבת שאני מה?" שאל הצעיר כשקולו
יוצא מאוזנו.

"מהופך" ענתה.

"אבל לא, זו את שהיא מהופכת" אמר הוא

"איך הצלחת בכלל לעלות כאן למעלה?"

"לרדת למטה, אתה מתכוון" ענתה הרוזנת

ברצינות.

"לא התכוונתי כלל לכך" אמר הוא בשתיקה

משועשעת היוצאת מאפו "הארץ הזו היא
למעלה, לא למטה."

"איזו ארץ זו?" חקרה אותו לחמבחמא,
שדבריו בלבלו אותה לגמרי.

"הרי זו ארץ ההיפוכים" הייתה התשובה.
"או!" אמרה לחמבחמא, אך לא החכימה
מדבריו.

"עכשיו כשאת כאן" אמר מהופך "בואי איתי
לאכול ארוחת צהריים".

"אשמח מאוד" אמרה הרוזנת, שהייתה כבר
רעבה למדי "איפה אתה גר?"

"שם" אמר מהופך כשהוא מצביע דרומה "אז
תישארי איפה שאת עכשיו ובואי אחרי", והוא
התחיל ללכת על ידיו צפונה.

לחמבחמא הלכה אחריו ובדרך פגשה עוד

אנשים בעלי מראה דומה לצעיר שהוביל

אותה. הם הביטו עליה בפליאה דרך האפים
שלהם ובלי לדבר שאלו את מהופך מי היא.

"זו רוזנת לחמבחמא" אמר הוא בשתיקה

"פגשתי אותה שם איפה שנהר הבירה

מתרומם. נכון שהיא יצור מוזר למראה?"

"אכן כך" ענו כולם במקהלת שתיקה והלכו אחרי הצעירה סקרנים מאוד, כמו שהולכים נערים אחרי דוב מרקד.

כשהגיעו לביתו של מהופך, כבר קרוב למאה תושבים הלכו אחרי רגליה של לחמבחמא ואצבעותיו של מהופך.

היא התקבלה בסבר פנים יפות ואמא של הצעיר נשקה לרוזנת באוזנה השמאלית, דבר המהווה סימן כבוד בארץ ההיפוכים.

"אולי תעמדי ותנוחי עד שעת הצהריים?" אמרה הגברת כשהצעירה נכנסה לסלון.

"לא, תודה" אמרה לחמבחמא שהייתה כבר עייפה מאוד. מאחר שלא הכירה את מנהגי הארץ היא לא ידעה שהאנשים אלה עמדו, בזמן שנחו או ישנו.

אבל תשובתה סיפקה את אמו של מהופך, שהבינה שב"לא" היא מתכוונת ל"כן".

"את באמת לא תוכלי לנוח אם תשכבי" היא העירה בנועם "אז תעמדי עד שאקרה לך לארוחה, וזה ייקח עוד זמן רב." ואז היא ביקשה סליחה ועזבה אחרנית את החדר

אותה האופן בו אכלו, כי בניגוד לכל שהייתה רגילה, הם שמו את האוכל לאוזניהם. הם עשו זאת בשלווה כזו שלא עלה על דעתה להעיר דבר, כי הבינה שזהו הנוהג אצלם. אבל היא התיישבה בכסא כפי שהייתה רגילה

והתחילה לאכול עם מזלג בידה, וכשאנשי המקום ראו זאת התחילו לבכות מרוב צחוק.

פתאום הילד הקטן של המשפחה התחיל לצחוק מאוד ואמא שלו רצה, מהר כמה שרק ידיה נתנו לה, לראות מה קרה לו. אך התברר שהילד רק שם את רגלו בכיס ולא יכול היה להוציא אותה. האם עזרה לו והקטן הפסיק לצחוק והמשיך לבכות בעליזות כמו כל היתר.

כל זה מאוד הביך את לחמבחמא, אך היא המשיכה לאכול בתאבון. בני המשפחה

דרך החלון, המשמש כרגיל לדלת. "וי!" אמרה הרוזנת כשנשארה לבדה "אני בטוחה שלעולם לא אוכל להבין את האנשים האלה. אך אני אתיישב בכל זאת, כי אם זמן הארוחה רחוק, אני עלולה למות מרעב בינתיים."

אלא שכעבור רגע בעלת הבית הושיטה את רגלה דרך החלון ונפנפה לה באומרה "לכי מכאן לארוחה."

"ללכת מכאן?" ענתה הרוזנת "לאן?" "הרי אלי, כמובן" אמרה אמו של מהופך בשתיקה. היא נפנפה באפה כאילו לא ידעה איך לדבר אם האורחת המשונה. הרי לחמבחמא הייתה צריכה לדעת שבארץ ההיפוכים "לכי" פירושו "בואי".

לחמבחמא לא הייתה בטוחה האם היא נוהגת נכון, אך למרות זאת הלכה אחרי המארחת לחדר האוכל. היא נדהמה כאשר ראתה את כל בני המשפחה עומדים על הכיסאות על ראשיהם, ואוחזים במזלגות וסכינים בבהונות רגליהם. עוד יותר זעזע

הופתעו מהאופן בה יכלה להסתדר עם ידיה, אך היא סירבה לעמוד על הראש, כפי שביקשו אותה, והם עזבו אותה לנפשה. אחרי הארוחה אחותו של מהופך נגנה בפסנתר בבהונות רגליה ואחרים רקדו על אצבעות ידיהם בצורה נפלאה, ולפי הבכי

שלהם ניתן היה להבין שהם נהנים מאוד. תוך כדי הריקוד נכנס לחדר חתול, שרץ על אוזניו ועל קצה זנבו וזה שעשע את לחמבחמא כל כך שפרצה בצחוק. ידידיה החדשים רצו מיד לקרוא לרופא כי צחוקה הדאיג אותם מאוד, אך היא התאפקה מיד, הפסיקה לצחוק ורק שאלה האם יכולים לעזור לה לחזור לעמק מו. "הדרך היחידה לכך" אמר מהופך "היא לקפוץ לתוך נהר הבירה, אך זה מסוכן מאוד ואיש

מאיתנו לא ניסה לעשות זאת. "אני מוכנה לכל סיכון" אמרה הרוזנת "כי אחרת אאלץ להישאר כאן למטה את כל חיי, בין אנשים שמנהגיהם הפוכים לגמרי לאלה שלי. אנא, הובילו אותי אל הנהר אעשה כל מאמץ כדי לחזור הביתה." ידידיה החדשים הסכימו ובהליכה אחורנית הביאו אותה אל הנהר שגעש כלפי מעלה. לחמבחמא שמה לב לכך, ביודעה שהיא הרי נפלה למטה, לתוך החור הגדול. אבל בארץ זו הכל הרי היה במהופך. הצעירה ראתה את הסירה שלה על הגדה, מצאה מקום בו יכלה לדחוף אותה לתוך הנהר והסתובבה כדי להיפרד מהאנשים המשונים של ארץ ההיפוכים. "אני שמח שאת הולכת" אמר מהופך בלי לדבר "כי מצאת חן בעיני. אך את יצור מוזר ובוודאי יודעת מה טוב בשבילך. הנה זוג משוטים לסירתך, כי הרי אין לך כאלה, וכשתגיעי לארץ שלך תזדקקי להם בוודאי." לחמבחמא קיבלה את המשוטים ברצון ושמה

בתוך הסירה. כל אנשי ארץ ההיפוכים נשקו לרוזנת באוזניהם השמאליות ונפנו בבהונות שלהם לפרידה, בזמן שנכנסה לסירה ודחפה אותה לנהר.

מיד היא מצאה את עצמה במערבולות קצף, זרמים מהירים ורעש הבירה, ולא יכלה לראות או לשמוע דבר. היא אחזה בדפנות הסירה וכעבור רגעים אחדים הכל עבר. היא מצאה את עצמה בעמק מו, בדיוק בקצה החור הגדול. לחמבחמא אחזה במשוטים וחתרה בכל כוחה עד שסכנת נפילה לחור עברה. תוך זמן קצר הסירה עברה את המפל והצעירה חזרה בשלווה הביתה.

מובן שהרוזנת שמחה מאוד להיות שוב בין אנשים שנהגו בצורה טבעית, ולא כמו ידידיה מארץ ההיפוכים. היא החליטה, שכאשר תצא שוב בסירה לנהר, תשגיח ולא תתקרב לחור הגדול, כי הבינה שביקור נוסף בארץ ההיפוכים עלול לגרום נזק חמור לעצביה.